

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ กุฏิหลวงตา สอนแสงธรรม กรุงเทพฯ
เมื่อค่ำวันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วกิเลสเกิดไม่ได้

วันนี้ก็มายืดแข้งยืดขา พอจากนั้นแล้วมานี้เข้าทางจงกรมเลย เดินเอาจริงๆ จังๆ วันนี้ เอาจนเหนื่อย มาเดินดัดเส้นดัดสายเจ้าของตั้งแต่มาถึงเข้าทางจงกรมเลย รวมวันนี้ได้ถึงสองชั่วโมง มาคราวนี้ที่เดินมากที่สุด เพราะเดินดัดเส้นเจ้าของ รวมแล้วได้สองชั่วโมงวันนี้ เพราะมันปวดมันขัดมันอะไรต่ออะไร มันไม่ได้สะดวกเกี่ยวกับเรื่อง การดัดแปลงแก้ไขธาตุชั้นเจ้าของ เพราะมันเรื่องยุ่งตลอด เรื่องไหนๆ ก็บีบมาหาธาตุ หาชันธ์นี่ละ เมื่อหนักเข้าๆ สุดท้ายมันก็จะเดินไม่ได้ เช่นอย่างเข่าอ่อน มันก็มีเรื่องเข้ามาตลอด เข่าธรรมดามันไม่อ่อนแอะละ นี่ก็เพราะถูกทุบถูกตีด้วยการนั่งหรือการอะไร ไม่สะดวกในการเปลี่ยนอิริยาบถ มันก็เป็นหนักเข้าๆ ก็เป็นหนักเข้าจนจะเดินไม่ได้

พอมาจากนุ่นปีบ ลงปีบก็เข้าทางจงกรมเลย ไม่มองใครทั้งนั้น ฟาดรวมแล้ว เป็นสองชั่วโมง จากนั้นเข้ามานี้ก็มาดัดเส้นอีกวันนี้นะ โอ้ มันจะตายจริงๆ นำ อนุโลม กับโลกกับสงสาร อนุโลมไปอนุโลมมาเจ้าของเลยจะตาย มีวันนี้ที่วันได้ดัดเส้นดัดเอ็น เจ้าของ จากนั้นเข้าในห้องดัดอีก เพราะมีตั้งแต่วันถูกทุบถูกตีตลอดเวลา หากความ สะดวกสบายไม่ได้ อะไรๆ มันก็พังได้ทั้งนั้นแหละ ภูเขาทั้งลูกถูกทุบถูกตีพังได้ ประสา ร่างกายคนจะทนไปถึงไหน

นี่ก็ท่านพิกมานี่ ยานี่ดี วิเศษวิโส บอกว่าทาเข่ายานี่วิเศษวิโส มาบรรยายนี้ พอ บรรยายจบลงแล้วเราก็ตัดสินใจว่า ปาเข้าปานูน ไม่ยอมปานะยังมาวางไว้เนี่ย จะไปยังมา กระชิบอีก โอ้ยดี ยาดี อะไรดีก็ตามเถอะ ถ้าหัวใจไม่ดี ไม่ดีทั้งนั้น เราวาเลย เราไม่ได้ สนใจอะไรยิ่งกว่าหัวใจนะ ถ้าใจเลวเสียอย่างเดียวยะไรไม่ดีทั้งหมดนั้นแหละ ขอให้ใจดี เสียอย่างดีเท่านั้นดีไปหมด อะไรจะพังพังไป หัวใจไม่ได้พัง นั่นละตัวสาระสำคัญใน วัฏฏะและวิวัฏฏะ อยู่ตรงนั้นอยู่ที่หัวใจเราบอก ต้องไปแล้วหักกลับอย่างนั้นซี ไปทำ เดี่ยวๆ ไม่ได้นะ

อะไรถ้าเป็นเรื่องนอกละดีหมดๆ เรื่องภายในจะเลอะเทอะขนาดไหนเป็นพื้น เป็นไฟเผาหัวอกไม่สนใจ โลกเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้นะ มันนำสวนก็สวนบ้างซีธรรมะ ปล่อยให้กิเลสจุมูกไปถ่ายเดี่ยวไม่เอานะนี่ เราไม่ใช่ควายพอให้กิเลสจุมูกไป เดี๋ยวนี้นมันเป็นอย่างนั้นโลกดูเอาซิ มีแต่กิเลสจุมูก ดูซิตามนี้จุมูกมันวันมันขาดไป หมดแล้วรู้ไหม ลูกศิษย์หลวงตาบวนี้ตัวสำคัญ คนไหนๆ จุมูกวินจุมูกขาดไปจนหมด มี แต่กิเลสจุมูกลากไปๆ ถูไป ไม่มีสติปัญญาพิจารณา กลับตาลปัตรขัดกันบ้างเล

นี่ไม่ได้ไปแถวเดียวนะ ไปนี้บ้าง ๆ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น สำคัญที่สุดคือใจ ยิ่งพูดกับพระด้วยแล้วเป็นอย่างนั้นละ ดูลักษณะท่าทางมาบับจับได้แล้ว นั้น อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจ ขอให้หัวใจดีเถอะนะ มันจะทุกข์จะยากจะลำบากขนาดไหนมันพอ ถูพอไถนะ ขอให้หัวใจดีอยู่เถอะไม่เสียคนเรา ถ้าหัวใจเสียอะไรจะดี จะมีมากขนาดไหน ไม่เกิดประโยชน์นะ ใจตัวเป็นเจ้าของเสียเสียอย่างเดียวเสียหมด นั้น ต้องเอาตัวนี้

อย่าลืมหัวใจเจ้าของนะ เราเป็นผู้ครองสมบัติทั้งภายนอกภายใน สมบัติภายนอกก็ดังที่เราเห็น สมบัติภายในคือศีลธรรม ให้มีอยู่ภายในจิตใจของเรา ให้ระดับประคองไปเสมอกัน เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบทั้งภายนอกภายใน ภายนอกไม่ได้สำคัญยิ่งกว่าภายในนะ ถ้าพูดถึงเรื่องหลักธรรมแล้ว ภายในนี้สำคัญมากที่สุดเลย นี่ก็จวนจะตายแล้วนี่จะให้ว่าไง ธรรมะนี่ก็สอนโลกมาเท่าไร ได้ ๕๕-๕๖ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่เริ่มสอนมา แต่ก่อนไม่สอนใคร สอนแต่เจ้าของ ไปอยู่ในป่าในเขา เรียนเป็นมหาเปรียญ เปรียญชั้นไหน ๆ เขาจะให้เป็นครูสอน ไม่สอน ไม่สอนอะไรทุกชั้น ตรี โท เอก มหาเปรียญ ไม่สอนใครเลย จะสอนเจ้าของ บอกตรง ๆ เลย

จิตมุ่งต่อแดนพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น มันจะเป็นนิสัยอะไรก็ไม่ทราบละ มันหากเป็น มันเด่นอยู่ที่จุดพ้นทุกข์ จะเอาให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ มันเด่น ๆ เเด่นอยู่ในนั้นละ อ่านธรรมะไปเท่าไร ๆ จิตมันหมუნเข้า ๆ นะไม่ได้หมუნออก ก็คิดดูซิ บวชที่แรกก็เพราะพอน้ำตาร่วงลืมเมื่อไร นี่ละกระเทือนหมด ทุกสิ่งทุกอย่างที่คาราคา ซังอะไรอยู่นี้พังหมดเลย น้ำตาพ้อมีฤทธิ์มาก ลืมหมดเลยสิ่งเหล่านั้น คือเป็นคาราคาซัง เกาะนั้นเกาะนี้อะไร พอน้ำตาพอกับแม่พั่งเท่านั้นแล้วขาดสะบั้นไปหมดเลย หมุน เจ้าของ มัดเจ้าของเข้าเลย สรุปลงความลงแล้วว่าเอาจนได้ มันหนีไปอะไรไม่ได้ละ จะบวช

เป็นอย่างนี้พอกับแม่เลี้ยงมาจนแทบเป็นแทบตาย ทุกสิ่งทุกอย่างโลกเขาทำได้ ทำไมเราก็อ้างเห็นทำได้กับเขา แต่ส่วนบวชทำไมเราทำไม่ได้ ต้องบวช ลงขนาดพอน้ำตาร่วงไม่เคยเห็น ทุกสิ่งทุกอย่างพอกับแม่อนุโลมตามเรา ๆ ไม่ค่อยขัดนะ เพราะไว้ใจ นั่นเองไม่ใช่อะไร ถ้าจะว่าอะไรนี้พ้อมแม่ไม่ค่อยขัดขึ้นกับเรา อนุโลมตาม ๆ มาเท่าไร แล้ว นี่เพียงขอให้บวชก็ขอมาก็ครั้งก็หนแล้ว เป็นหูหนวกตาบอดไม่เคยสนใจกับพอกับแม่พูดเลย วันนี้ได้เห็นน้ำตาพอร่วงไปแล้วเป็นอย่างไร ลูกทั้งคน เอาละนะที่นี้

การบวชการเรียนโลกเขาก็เรียนได้บวชได้ ผู้สึกไปก็สึกไป ผู้ที่เป็นสมภารเจ้าวัด อยู่ก็มากต่อมาก ท่านไม่เห็นเป็นอะไร การบวชไม่ได้ติดคุกติดตะรางอะไรทำไมจึงบวชไม่ได้ แล้วบวชพ้อมแม่ก็ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ว่าให้บวชเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนให้สึก เอาเจ้าของแล้วนะ แต่อันหนึ่งก็จะบวชให้พ้อมแม่ดีใจเท่านั้นละ ปีสองปีก็จะสึกมาหาลูกหา

เมีย เข้าใจ พูดให้มันชัด ก็มันเป็นอย่างนั้นในใจจะให้ว่าอย่างไร นี่ภาษาธรรมก็ต้องพูดอย่างนั้นซิ

พอบวชเข้าไปปั๊บ แต่นิสัยมันจริง อันนี้อันหนึ่งเป็นหลักใหญ่อยู่มาก นิสัยเราจริง ไม่ว่าจะอะไรถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเป็นขรवासก็แบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นพอกับแม่จึงได้เชื่อ ลงได้ลั่นคำไหนแล้วจริงๆ อันนี้เป็นนิสัยติดหัวใจ บวชไปปีสองปีอยากสึกแล้ว ค่อยสึก แต่เวลาบวชนี้จะไม่ให้มีอะไรต้องติ เวลาสึกออกมาแล้วจะไปตกรอกเวจีจะได้อำนาจแห่งความดีงามที่เราบวชได้บุญได้กุศลเป็นเครื่องจุดลากขึ้นบ้าง เพราะฉะนั้นจึงเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย ก็บวช พอบวชเข้าไปมันจริงนี่นะ อ่านธรรมะเข้าไปเอะใจเรื่อย ๆ อันนี้เราก็ผิดมาแล้ว ๆ หมุนแก้เรื่อย ๆ ไป

ฟาดจนกระทั่ง เอาให้เต็มเหนี่ยว วังนั้นเออะ บวช พอกับแม่ดีอกดีใจเอามากมายทีเดียว พอได้ยินคำเราว่าจะบวช แต่ก่อนจะบวชยังไปขู่แม่อีกนะ เพราะนิสัยลูกส่วนมากมันติดแม่ ใ้เราติดแม่ตลอดเลย เออะอะต้องเข้าหาแม่ กับพ่อไม่ค่อยเข้า พอลงใจเรียบร้อยแล้วมาขู่แม่ละ มาหาแม่ นี่ว่าจะให้บวช จะบวชให้ละนะ แต่บวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็สึกนะ ใครมาห้ามไม่ได้ ถ้าลงว่าห้ามแล้วไม่บวช บวชเสร็จแล้วจะสึกเมื่อไรก็ได้ แม่ฉลาดกว่าลูก แม่ก็สาธุเลย พอไปบวชเสร็จแล้วออกมาจากอุปัชฌาย์มาหน้าโบสถ์ คนเต็มพระเจ้าพระสงฆ์เต็ม ยังไม่เลิกก็ตาม ไปสึกอยู่ที่นั่นแม่ก็ไม่ว่าอะไร ฟังซินะ แม่อยากเห็นผ้าเหลืองเวลาบวชนั้นแม่ก็พอใจแล้ว ก็รู้แล้วว่าใครมันจะทำได้ตกลงก็ติดปัญหาแม่ ก็ต้องบวช เห็นไหมละ

ครั้งบวชไปอ่านอรรถอ่านธรรมเข้าไป ตรงไหนมีแต่ข้อตำหนิ ๆ ที่เราเคยผิดมาแล้ว ๆ แก้เข้าไปเรื่อย ๆ อ่านธรรมะสูงขึ้น ๆ ที่แรกอยากไปสวรรค์ ต่อมาอยากไปพรหมโลก พออ่านเข้าไปนี้ไม่อยากไปสวรรค์ พรหมโลก อยากไปนิพพาน จิตมันก็หมุนตัว ๆ เข้าไป เลยพุ่งใส่พระนิพพานเลย เห็นพ่อแม่ครูจารย์มันที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น แหม ไม่ลืมนะ เพราะเคารพเลื่อมใสท่านมาตั้งแต่ยังไม่เห็นองค์ท่าน นั้นละเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นท่าน ได้ยินแต่ปรากฏชื่อลือนามมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก อยู่ที่อำเภอบ้านฝื่อ เราเป็นเด็ก เวลาบวชมาแล้วกำลังเรียนหนังสืออยู่ มาพบท่านที่เชียงใหม่

ดูท่านดูด้วยความเคารพเลื่อมใสจริง ๆ พอเห็นท่านเข้ามานี้ก็โดดเข้าห้องเลย ดูช่องประตู ดูท่านเดินมา เพราะลงใจแล้วว่าท่านคือพระอรหันต์ เพราะได้ทราบจากครูบาอาจารย์ทั้งหลายมากต่อมากแล้ว ใครออกมาจากท่าน มาศึกษากับท่านเรียบร้อยแล้ว ออกมานี้พูดเป็นเสียงเดียวกันหมด ท่านอาจารย์มันไม่ใช่พระธรรมดา องค์ไหนมาก็บอกไม่ใช่พระธรรมดา ไม่ใช่พระธรรมดาเป็นพระอะไร พระอริยะ อริยะก็มีหลายชั้น

อยู่นะ โสติกอริยะ สกิทากอริยะ อนาคากอริยะ อรหันต์กอริยะ ท่านอยู่ชั้นใด ชั้นสุดท้ายอย่างนั้นนะ

นี่มันก็ฝังลึกแล้ว พอมองเห็นท่านเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ของคนมีกิเลสนะ ว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ดูท่าน วันนั้นปล้มปิดทั้งวันเลย พอออกจากรั้วแล้ว หยุดจากเรียนหนังสือแล้วไปถึงท่านเลย ไปก็พอได้ฟังธรรมฟังธรรม เหมือนท่านกางตาข่ายไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ ไปเลย เเหอ ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรคผล นิพพานหรือ มาหาอะไร จากนั้นก็ขึ้นไปตามดินฟ้าอากาศต้นไม้ภูเขา ไม่ใช่มรรคผล นิพพาน ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ธรรมแท้กิเลสแท้อยู่ที่หัวใจ ให้ท่านดูที่หัวใจซิ ท่านจะเห็นทั้งธรรมทั้งกิเลสอยู่ภายในหัวใจ ไม่มีที่อื่น อย่าไปหาให้เสียเวลา ให้ดูที่หัวใจ กิเลสที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ภายในจิตใจก็อยู่ที่หัวใจ ธรรมะที่จะเป็นน้ำดับไฟก็ดับที่หัวใจ

ท่านใส่เปรี้ยวๆ เราฟังถึงใจเลยนะ เพราะไปด้วยความจดจ่อเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ของคนมีกิเลส ท่านเน้นหนักๆ ลงไป เอาดูให้ดีนะดูใจ เอาให้ดี จิตตภาวนา เอาให้ดี นี่ละกิเลสกับธรรมท่านจะเห็นที่จิตตภาวนา ท่านไม่เห็นที่ไหน ไม่ต้องไปดูที่ไหนให้เสียเวลา ให้ดูที่หัวใจ ด้วยความมีสติโดยทางจิตตภาวนา เร่งลงไป ว่าอย่างนั้นนะ เราไม่ลืม ท่านใส่เปรี้ยวๆ ใส่ด้วยน้ำใจเมตตาของท่านนั้นแหละ ไม่ใช่อะไร เด็ดเด็ดร้อนมีแต่เนื้อธรรมล้วนๆ จากนั้นแล้วท่านก็มาพูดเรื่องจิตตภาวนาสาคัญมาก ท่านเน้นลงๆ ให้ดูจิตจะเห็นทั้งกิเลสทั้งธรรม ดูที่อื่นไม่เห็น ท่านบอก ดูจิต กิเลสจะเห็นอยู่ที่จิต ละได้ที่จิต ธรรมก็จะรู้ได้ที่จิต เห็นได้ที่จิตนั่นละ จิตตภาวนา เอาให้ดีนะ

ครั้งสุดท้ายท่านก็มีอนุโลมอีกอันหนึ่ง เออ ท่านมหาก็นับว่าเรียนมามาก พอสมควรถึงขั้นได้เป็นมหา อย่าว่าผมประมาทธรรมของพระพุทธเจ้านะ เวลานี้เป็นเวลาภาวนาให้ยกบุชาธรรมที่ท่านเรียนมาอย่างน้อยไว้เสียก่อน ให้ท่านเร่งทางด้านจิตตภาวนาให้มาก อย่าไปติดกังวลกับการศึกษาเล่าเรียนมาอย่างน้อย มาเทียบมาเคียงกันจะสร้างความกังวลใส่หัวใจเรา จิตตภาวนาจะหาความสงบได้ยาก ให้ปล่อยให้หมดการศึกษาเล่าเรียนมาอย่างน้อย ให้เร่งลงในจิตตภาวนาอย่างเดียว เราไม่ได้ลืมนะ

เมื่อเวลาถึงกาลปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่เราก็ไม่ลืม เวลานี้ยังไม่ให้เกี่ยวข้องกับปริยัติ จะเป็นการรบกวนซึ่งกันและกันระหว่างภาคปฏิบัติกับปริยัติ จิตจะสงบไม่ได้ เพราะจะอดคิดเทียบเคียงอะไรต่ออะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นให้ยกบุชาไว้ก่อน ให้เน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา อย่างไรจิตจะสงบ เอาให้หนัก เมื่อถึงกาลเวลาที่ปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งเข้าประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่เราไม่ลืม

แล้วมันก็เป็นจริง ๆ ท่านว่าอย่างนั้น มันก็หมุนตัว ๆ ทางด้านสมาธิภาวนาเพื่อความสงบใจ ทีนี้เวลามันออกก็เป็นอย่างที่ท่านว่าจริง ๆ

พอถึงขั้นปัญญา ทีนี้ปัญญาเราออกกะนะทีนี้ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วทีนี้ ปริยัติกับปฏิบัติมันจะวิ่งเข้าประสานกัน เอาไว้ไม่อยู่จริง ๆ มันวิ่งประสานกัน นั่นท่านพูดผิดที่ไหนล่ะ จากนั้นมันก็พุ่งเลยละปฏิบัติ เอาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ๆ จิตค่อยสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา ๆ สงบเย็นเข้าไป ๆ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัตินี้ เรียกว่าจิตมีกำลังมากแล้วความเพียรเป็นไปเอง สติปัญญาหมุนตัวเป็นเกลียวไป ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องบังคับ ไม่ต้องบีบบังคับเหมือนแต่ก่อน หมุนตัว ๆ ๆ

ทีนี้พอถึงขั้นสติปัญญาเป็นอัตโนมัติ ปริยัติกับปฏิบัติมันจะวิ่งใส่กัน ประสานกัน มันรู้เห็นอันนี้ เอา ปริยัติว่าอย่างไร มันวิ่งใส่กัน ปริยัติว่าอย่างไรเอามาเทียบเคียงกัน เอามาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เอาปริยัติเป็นหลักเกณฑ์ ภาคปฏิบัติของเรา เป็นสิ่งที่รู้ขึ้นมาจากการปฏิบัติ เอาเทียบเคียงกับปริยัติ มันวิ่งถึงกันละทีนี้ เอาไว้ไม่อยู่นั้นเห็นไหมล่ะ ก็ท่านเป็นมาหมดแล้วนี่ ท่านพูดผิดที่ตรงไหน จากนั้นมันก็หมุนของมันตัว ๆ ๆ เลย

นี่ละที่เคยพูดให้ฟังว่า ธรรมฆ่ากิเลสนี้เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติ มันทำงานของมันบนหัวใจสัตว์โลกนี้ทุกหัวใจ เป็นกิเลสทำงานทั้งนั้น ๆ เป็นอัตโนมัติของมัน ธรรมไม่มีเวลานั้น ถูกกิเลสเหยียบแหลกไปหมด ทีนี้พอจิตตภาวนาของเราได้ฟื้นขึ้นมา ๆ มีกำลังแล้ว ทีนี้ตามเหยียบกิเลส แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ พอแก้กิเลสเป็นอัตโนมัติแล้วอยู่ที่ไหนแก้ตลอดนะ ทีนี้ความเพียรว่าความเพียรนี้ไม่มี ได้รู้เอาไว้ มันจะเลยเถิด คือมันรุนแรง มันดูดมันตีมันพุ่ง ๆ เลย ถึงความเพียรอัตโนมัติแล้วต้องได้หักห้ามเอาไว้ มันจะเลยเถิด

ไม่หลับไม่นอนชิ ถึงกาลเวลาจะนอน บังคับ มันไม่นอน หัวใจอันนี้กับกิเลสมันพีดกันอยู่ภายใน หมุนอยู่ภายใน นอนอยู่มันก็ไม่นอน เรื่องธรรมะกับกิเลสพีดกันอยู่ภายใน เรานอนอยู่เหมือนนอนซุง แต่หัวใจไม่ได้เป็นนอนซุง มันหมุนของมันตัว ๆ ๆ นี้ละเรื่องธรรมะฆ่ากิเลส สังหารกิเลส แก้กิเลส แก้อัตโนมัติ แก้อย่างนี้ เมื่อมีกำลังแล้วเรื่องธรรมะก็ทำงานแก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสสร้างผลประโยชน์ของมันใส่หัวใจของสัตว์เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน นี่มันได้เห็น เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วมันก็เทียบกันได้ชิ มันรู้ในหัวใจนี้สงสัยไปไหน อยู่ที่ไหนมันก็หมุนของมันตัว ๆ ๆ

นี่ละที่มันแรงของมันเรื่องความเพียร ความเห็นโทษของกิเลสนี้หนักทีเดียว เต็มหัวใจ ๆ ความเห็นคุณค่าของธรรมเพื่อความหลุดพ้นก็เต็มหัวใจด้วยกัน นี่เอาไว้ไม่อยู่นะ นี่ละลืมหูลืมคืบ ลืมเวลาล่าเวลา มีแต่ฆ่ากิเลส พีดกับกิเลสตลอดเวลา นี่ท่าน

ทั้งหลายไม่เคยฟัง ให้ฟัง นี่ละนำออกมาจากภาคปฏิบัติ สนามรบคือหัวใจ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่บนหัวใจของนักภาวนา เมื่อเวลาถึงขั้นเกรียงไกรแล้วเป็นอย่างนั้นละกิเลสกับธรรมพัดกัน เป็นธรรมจักร เป็นอัตโนมัติหมุนตลอด แต่ก่อนมีแต่กิเลสหมุนบนหัวใจตลอด

ทีนี้เวลาธรรมะมีกำลังแล้วมีแต่ธรรมละหมุ่นฆ่ากิเลสโดยตลอด กิเลสจะเกิดขึ้นใหม่ไม่ได้เลย ไม่เกิด เกิดไม่ได้ เท่าที่มีอยู่แล้วก็มีแต่คอยจะหมดไปสิ้นไป ๆ ที่จะผลิตตัวขึ้นมาใหม่นี้ไม่มี ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วกิเลสเกิดไม่ได้ มีแต่ระดับดับลงไปดับลงไป ๆ ทางด้านธรรมะมีกำลังมากขึ้น ๆ สุดท้ายก็นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ละขีที่นี้ว่านิพพานมีหรือไม่มีมาแต่ก่อน หายไปหมด นิพพานเลยกลายเป็นอยู่ชั่วเอี่ยม หวดหวัด ๆ จับผิดจับถูกอยู่นั้นด้วยความเพียรอัตโนมัติ เมื่อถึงขั้นนี้แล้วกิเลสมีเท่าไรเหมือนว่านับวันเวลาไว้อย่างไร จะพังตลอด ๆ นับวันเวลาไว้อย่างไรทีเดียว

ท่านทั้งหลายให้ฟังเสีย สมัยปัจจุบันนี้ไม่มีใครที่จะพูดอย่างนี้ ฟังให้ถึงใจนะ นี่ละธรรมะของศาสดาองค์เอกเรา ขอให้ได้เข้าหัวใจดวงใดเถอะนะมันจะจำไปหมดนั่นแหละ เวลานี้ถูกกิเลสตัณหาซึ่งเทียบกับพวกมูตรพวกคุณ หรือเทียบกับจอกกับแหนปกคลุมหุ้มท่อน้ำที่สะอาดที่สุดภายในหัวใจเราไว้ มันจึงมองไม่เห็น มองไปก็ยังมีแต่กิเลสเต็มตัว ๆ มองคนทั้งคนไม่เห็น เห็นแต่กิเลสเต็มตัว ๆ ทีนี้เวลาเปิดออก ๆ ธรรมะนี้จำขึ้นมา ๆ ทีนี้ก็หมุนตัว ๆ เลย เวลามันดวน ดวนจริง ๆ นะ จิตนี้ถึงขั้นดวน มันตายกองกันมากที่กัปก็กลับแล้วมันไม่ได้คำนวณถึงเวล่ำเวลาวานานหรือไม่นาน มันก็เพลินไปตามเรื่องของมัน เวลากิเลสเต็มหัวใจแล้วมันไม่ได้เพลินเพื่อทางออกนะ มันมีแต่เพลินวังไปตามกิเลส

บทเวลามีธรรมภายในใจแล้วเพลินเพื่อทางออกเท่านั้น ทีนี้หมุ่นเป็นธรรมจักรไปเลยตัว ๆ ตลอดเวลา ๆ กิเลสมีเท่าไรขาดลง ๆ สติปัญญาเกรียงไกร สติปัญญาอัตโนมัติแล้วยังไม่แล้ว หมุ่นเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา อันนี้ยิ่งเจียบยิ่งแหลม มหาสติมหาปัญญา นี้เรียกว่ามรรคสุดยอด เครื่องฆ่ากิเลสสุดยอดคือมหาสติมหาปัญญา มันก้าวขึ้นมาเห็นประจักษ์กับหัวใจไปถามใคร ในสามแดนโลกธาตุไม่ต้องถามใคร พระพุทธเจ้าท่านถามใคร ตรัสรู้ผางขึ้นมาสอนโลกได้เลย อันนี้ก็เหมือนกันกิเลสอยู่ในหัวใจอย่างเดียวกัน ธรรมอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน สังหารอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน เวลามันขาดมากน้อยก็รู้อยู่ประจักษ์หัวใจ ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วทำไมจะไม่รู้

นี่ละจำขึ้นมา มรรคผลนิพพานอยู่ที่หัวใจไม่อยู่ที่อื่นใด อย่าให้กิเลสมาหลอกนะ ศาสนาล่วงไปเท่านั้นล่องไปเท่านั้น มรรคผลนิพพานจะหมด ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป แต่การสร้างกิเลสทับหัวใจเจ้าของให้จมมันมันไม่ได้คิดถึงนะ กิเลสมันหลอก

หลอกเพลิดเพลินอันนั้น เพลิดเพลินอันนี้ เหมือนจะไม่มีวันตาย ทั้ง ๆ ที่ป่าช้าของสัตว์ เต็มอยู่ในวัฏจักรนี้ เกิดตาย ๆ ด้วยกันหมด ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าได้ละ มันก็ไม่สนใจกับความตายนะ มีแต่ความเพลิดความเพลินเหยียบหัวมันไป

เวลาธรรมเปิดขึ้นมามันเห็นหมดละซิทนี่ มันก็หมุนของมันตัว ๆ เคยพูดแล้ว จะพูดก็ครั้งก็ตาม ออกสด ๆ ร้อน ๆ ออกปัจจุบันนี้มีรสมีชาติเต็มหัวใจตลอดมา ผู้ฟังต้องได้เข้าใจหรือมีรสมีชาติเหมือนกัน เวลามันได้หมุนของมันแล้วนี่ โถ มันของง่ายเมื่อไร มันเห็นอยู่ในหัวใจนี่ซิ ตัว ๆ หมุนตลอด กลางคืนนอนไม่หลับ มันพืดกันอยู่ที่หัวใจ กิเลสกับธรรมอยู่ที่หัวใจ มันพืดกันโดยอัตโนมัติ ผ่ากิเลสโดยอัตโนมัติไม่มีวันหยุดวัน ถอย นอนไม่หลับ สุดท้ายแจ้ง กลางวันขึ้นมาอีกมันยังไม่ยอมนอน มันยังพืดกันอีก อ้าว นี่มันจะตายแล้วนะ

หักจิตเข้ามาสู่สมาธิเพื่อให้พักจิต สมาธิเป็นที่พักของจิต ไม่ใช่แก้กิเลส แต่เป็นกำลังหนุนธรรมให้แก้กิเลส หนุนสติปัญญาให้แก้กิเลส พอได้กำลังจากสมาธิแล้วออก ผาง ๆ เลย นั้นละแก้กิเลสแก้ที่หัวใจ อย่าพากันเป็นบ้านกณะโลกนี้โลกตาบอด พูดให้มันชัด ๆ เต็มยันอย่างนี้ มีตาก็ดวงก็ตาม มันตาเพื่อกิเลสเอาไปใช้เสียทั้งหมด ตาเพื่อธรรมเอาไปใช้ไม่ค่อยมีนะ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสนี้มันรวดเร็วมาก หูก็ดี ตาก็ดี จมูก ลิ้นกายดีไปหมด เพื่อกิเลส ถ้าจะย้อนเข้ามาสู่ธรรมเพื่อแก้กิเลสมันไม่ค่อยมี ๆ เอา สร้างขึ้นซิ อยู่กับตัวเองมันไปไหน ฟาดขึ้นมาให้ได้เห็นอย่างที่ว่านี่นะ

ธรรมพระพุทเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่กับนักภาวณา พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศ เลอสุดยอดแล้ว ไม่มีที่ไหนอันใดที่จะมาเสมอเหมือน ไม่มีคู่แข่ง คือพุทธศาสนาเท่านั้น พระพุทเจ้าตรัสรู้แต่พระองค์เพียงพระองค์เดียว เพราะเกิดได้ยาก สอนแม่นยำด้วย ไม่มีผิดมีพลาด เรียกว่าสวากขาตธรรม ชอบทั้งนั้น ทุกกึ่งก้านดอกใบมีความถูกต้อง แม่นยำไปหมด เรื่องของกิเลสหลอกไปนั้นไม่มีคำว่าถูกต้องแม่นยำ มันหลอกไปหมด แต่ธรรมนี้แม่นยำ ๆ

เมื่อเข้าถึงขั้นเข้าด้ายเข้าเข็มก็อย่างว่านี่ละ อย่างไรก็ตามเป็นกับตายไม่มีถอย เอาให้ถึงพริกถึงขิง นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ ชัดกันเลย กิเลสมันจะมาจากไหน มันก็เกิดที่หัวใจ ธรรมะก็อยู่ที่หัวใจ ฟาดกันมันก็ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วจำขึ้นมา นี่ไม่ได้คิดได้อ่าน ไม่ได้คาดได้หมายนะ ธรรมชาตินี้เหนือทุกอย่าง คาดไม่ถูก หมายถึงไม่ถูก ถ้าว่าอัครรรย์ก็เกินคาดเกินหมาย เกินโลกเกินสงสารไปเสีย มันไม่ได้เป็นอัครรรย์แบบโลกอัครรรย์กันนะ อัครรรย์ธรรมภายในใจ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วจำไปเลย

นี่ละธรรมที่เลิศเลอ ซึ่งพระพุทธเจ้าโปรดสัตว์โลกมาตลอด พวกเราเป็นสัตว์โลกประเภทไหน สัตว์โลกประเภทตาบอดหูหนวก ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ฟังแต่เสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุงนั่นแหละ เป็นบ้ากันทั้งวันทั้งคืน เหมือนจะไม่มีป่าช้า มันมีป่าช้าทุกคนนะ อยู่ในศาลานี้ก็มีทุกคน ถึงวันตายเอาไว้มันอยู่ละตายด้วยกัน ผู้เทศน์ก็ตาย ใครก็ตายเหมือนกัน เวลายังไม่ตายให้รีบเร่งชวนช่วยช่วยเหลือจิตใจที่ถูกกิเลสบีบบี้สไฟตลอดเวลาให้มีความสว่างขึ้นมาภายในใจ อยู่ที่ไหนได้หลักได้เกณฑ์แล้วสบายนะ

ขอให้ใจมีหลักเสียอย่างเดียว ความทุกข์ความจนอะไรเหล่านี้มันไม่ค่อยสนใจแหละ ความสว่างอยู่ที่ใจแล้วอยู่ที่ไหนตายก็ตายไปอย่างสบายๆ ของผู้มีธรรม ให้พากันตั้งอกตั้งใจ การเทศน์นี้เทศน์ให้ฟังอย่างชัดเจน เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาแสดงในปัจจุบัน มีไหมมรรคผลนิพพาน สมัยทุกวันนี้มีไหม หรือมีแต่กิเลสเหยียบหัวสัตว์โลกนั่นแหละ ธรรมไม่มี พระพุทธเจ้าทั้งองค์สอนโลกไว้ไม่มีความหมายบ้างหรือ จะมีความหมายตั้งแต่กิเลสตัดเหยียบหัวสัตว์โลกบีบบี้สไฟทั้งวันทั้งคืนนั่นแหละ เอาไปซั่งตัวเอง พิจารณาตัวเอง ไปถามตัวเอง ให้แก้ไขตัวเอง ผู้ที่รับเคราะห์รับกรรมคือเราแต่ละคนๆ เอาไปแก้ปัญหของเราที่ถูกกิเลสเหยียบอยู่เวลานี้ คลี่คลายมันออกมันจะไปไหนกิเลส มันขาดสะบั้นไปได้เพราะอำนาจแห่งธรรมเหมือนกันนั่นแหละ

พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ นี่ก็ยิ่งแก่มาแล้วๆ ธาตุชั้นนี้ก็อยู่อย่างนี้ละจะให้หัวใจส่วนจิตใจมันหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง ก็มีแต่ความเมตตาสงสาร อย่างดีดอย่างดีนไปทางนูนทางนี้ทุกวัน เราเอาอะไร เราไม่เคยเอาอะไร ไม่สนใจกับอะไร พอหมด เมื่อหัวใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันพอแล้วนี่ พออย่างเลิศเลอ ไม่ได้สนใจกับอะไร อาศัยไปวันหนึ่งๆ บิณฑบาตมาฉันเท่านั้นมันก็พอแล้ว แล้วทำไมจึงต้องดีดต้องดีน ไปนูนไปนี้ไปเพื่ออะไร ไปเพื่อโลกสงสารด้วยความเมตตาเท่านั้นแหละ ได้มาเท่าไรโละหมดๆ เราไม่เคยสนใจจะเอาอะไรนะ

ดูตัวอย่างบิณฑบาตมา ที่สวนแสงธรรมเรานี้ มีมากมีน้อยเท่าไรได้มา เห็นไหม เก็บอะไรไว้บ้าง เห็นไหม ไม่มี เราไม่เคยสนใจ มีแต่ความเมตตาสงสาร สงเคราะห์สงหาไปหมด มีมากกว่านี้ให้มากกว่านี้ มีเท่าไรให้หมด มีแต่ความเสียสละด้วยความเมตตาเท่านั้นเราเป็นที่พอใจ ขอให้ผู้ที่มารับได้ไปเป็นความสุขความสบายแล้วเป็นที่พอใจทั้งนั้นละเรา นอกนั้นเราไม่เอาอะไร มันพออยู่ในหัวใจนี้พอหมด สามแดนโลกธาตุนี้ไม่เอาอะไรเลย ไม่มีอะไรเหนือธรรมชาติอันนี้ ธรรมชาติที่พอนี้ เหนือหมดเลย

พากันตั้งอกตั้งใจ สร้างให้ดีคุณงามความดีอย่าปล่อยอย่างว่าง การทำบุญให้ทาน เป็นนิสัยของชาวพุทธอยู่แล้ว นี่เป็นพื้นฐาน เราไม่ได้ตำหนิติเตียน เรื่องศีลเรื่องธรรม

เรื่องภวานี่ต้องได้เตือนกันอยู่เรื่อย ให้เร่งอันนี้เข้าไปด้วยกัน แล้วเข้าสู่จิตตภาวนา ด้วยแล้วนั้นเป็นสร้างทำนบใหญ่ บุญกุศลศีลทานของเราที่สร้างมานาน้อยเพียงไรแล้ว มันจะไหลลงมาทำนบใหญ่นั้นแหละ เราให้ทานมาก็ปีก็เดือนก็กัปกักลับไม่สูญไปไหน คำว่าสูญไม่มี ธรรมไม่ล่าเอียง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ตลอดมา ทำมากได้มาก ทำน้อยได้น้อย ไม่ทำไม่ได้ เหมือนกันทั้งทำบาปทำบุญไม่ทำไม่ได้ ถ้าทำแล้วได้ด้วยกัน พระธรรมทำนบไม่ล่าเอียงนะ ตรงไปตรงมา

ให้พากันสร้างนะเวลามีชีวิตอยู่นี้ ทุกวันนี้ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้วนะ เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเรา ไปที่ไหนเห็นแต่ความเปลิดความเพลิน เป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร มองดูนั้น โอ๊ย อันนั้นดีนะอันนี้ดีนะ ประสาสี่ประสาแสง ประสาอิฐปูนหินทราย เหล็กหลา กระจดาษ เงินก็หลังลายอาศัยมันไปวันหนึ่งๆ อย่าเป็นบ้ากับมันจนเกินไปจนเสียคน กระจดาษทำนบสมมุติขึ้นให้เป็นความสะดวกสบายในระหว่างมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน ได้ประสับประสานกันด้วยการแลกเปลี่ยนซื้อขาย ไม่ใช่ทำขึ้นให้คนเป็นบ้านะ ให้รู้จักประมาณ

เมื่อธรรมมีในใจจะไม่เป็นบ้า รู้จักใช้จักสอย รู้จักเก็บจักเฉลี่ยเผื่อแผ่ให้เป็นประโยชน์แก่โลก นี่ชื่อว่าผู้ฉลาด ได้มากได้น้อยไม่เสียคน ถ้าเป็นกิเลสแล้วได้มากเท่าไรยังเป็นบ้านะ เหมือนหนึ่งว่าจะไม่ตาย เวลาตายแล้วก็ไม่เห็นมีอะไร เหมือนโลกทั้งหลายเขาตายกันนั้นแหละ นิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ธมฺมา กุสลาหาอะไร คนนั้นมันทำอะไร ทำดีก็ดีดี ผิด ถ้าทำชั่วก็ผิดเหมือนกัน นั่นละมันขึ้นอยู่กับเราสร้าง กุสลา-อกุสลา กุสลา ธมฺมา สร้างคุณงามความดีเข้าไปใจ อกุสลา ธมฺมา สร้างบาปสร้างอกุศล สร้างพินสร้างไฟเข้าสู่หัวใจ

จะนิมนต์พระมาเป็นร้อยๆ พันๆ เอาไว้ไม่อยู่ ลงนรกตุมเลย ผู้ที่สร้างความดีงามนี้แล้วนิมนต์พระมาเท่าไรก็ไม่อยู่ ผิงเลย ไปตามอำนาจแห่งบุญกรรมของคนที่มามากน้อย ควรดีดีถึงสวรรค์ สวรรค์ พรหมโลก พรหมโลก ถึงนิพพานผิงเลย ไม่จำเป็นจะต้องกุสลา ธมฺมา ส่ง ไม่จำเป็น พุดให้ชัดๆ ให้ท่านทั้งหลายได้ฟังที่เราเทศน์อยู่ทุกวันนี้เทศน์มากี่ปี ได้ ๕๐ กว่าปีแล้วนี้ ก็เคยพุดซ้ำๆ ซากๆ เรานี้เป็นที่แน่ใจในความเป็นอยู่และตายไปของเรา เป็นอยู่นี้เราก็ไม่มีอะไรกับโลกกับสงสารอะไรเลย มีแต่กิริยาอาการของธาตุของขันธที่เกี่ยวข้องกันอยู่ เพราะธาตุขันธก็เป็นสมมุติ

เรื่องโลกทั้งหลายก็เป็นสมมุติ ก็ประสับประสานกันไปตามธรรมดาของธาตุขันธนี้เท่านั้น ส่วนธรรมชาติของจิตที่ผ่านไปแล้วนั้น นั่นคือวิมุตติ ไม่ได้มาเกี่ยวข้อง มีความเป็นอยู่ก็อยู่กับสมมุติไปธรรมดาๆ ถึงกาลเวลาแล้วดีดีผิงเดียวเท่านั้นผางเลย ไม่ถามหา นิพพาน ถามหาอะไร หัวใจเป็นนิพพานเต็มตัวแล้วถามหาอะไรอีก ไปตื่นเงาอะไร

นั่น ให้มันเห็นชัด ๆ ซี้ ลองปฏิบัติแล้วธรรมะพระพุทธเจ้าหลอกโลกที่ไหน ไม่เคยหลอก
ขอให้ปฏิบัติให้มันรู้มันเห็นตามศาสดาองค์เอก จะกราบได้อย่างสนิทโดยไม่ต้องสงสัย

พระพุทธเจ้านิพพานไปก็ปีแล้วไม่ถาม พอธรรมะธรรมชาตินี้เดียวกันเข้าถึง
กันแล้วเป็นอันเดียวกันหมด เหมือนน้ำในมหาสมุทรจะไหลลงมาจากคลองไหน ๆ พอ
เข้าถึงมหาสมุทรเป็นน้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด อันนี้จิตเราสร้างบารมีของเราให้
หนักเข้า ๆ ไหลเข้าไปใกล้สู่มหาวิมุตติมหานิพพาน พอเข้าถึงวิมุตติหลุดพ้นแล้วเป็นอัน
เดียวกันหมดเลย ไปถามกันหาอะไร พระพุทธเจ้าปรินิพพานมากี่พระองค์ไม่ได้ถามกัน
จำขึ้นไปในหัวใจถึงกันหมดเลย ให้พากันจดจำเอา

นี่ก็พยายามสอนทุกแง่ทุกมุม สอนโลกสอนสงสาร อย่าพากันหลับหลับตาอยู่
เฉย ๆ นะ อย่าให้กิเลสมันหลอก อันใดก็มีแต่ดี ๆ พวกบุตรพวกคุณมันมาหลอกว่าเป็น
ทองคำทั้งแท่ง ยังเชื่อมั่นอยู่หรือ สิ่งที่ควรอาศัยอาศัยไป สิ่งที่เป็นของดิบของดีที่จะ
เป็นผลประโยชน์ให้สร้างลงไป ทั้งสองอย่างมันอยู่ด้วยกัน เอาละพอเหนื่อย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz